

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Ja, jeg kan så sige i forlængelse af det, at selv om jeg er glad for, at meget af det blev bygget, at så blev det faktisk tvangsudskrævet. Der var ikke nogen, der skulle bestemme over kongen. Da Christian IV byggede så meget, som han gjorde, tror jeg ikke, der var nogen, der blev spurgt, hverken dem, der skulle betale, eller dem, der skulle slæbe sten sammen inden, om de nu havde lyst til det, hvorimod vi jo altså har været ude at spørge. Og så har vi jo heldigvis stadig væk et flertal herinde, og det vil sige flertallet af befolkningen, der mener, at det er godt, at vi sørger for sådanne nogle ting.

Så jeg vil selvfølgelig også glæde mig over, at Fremskridtspartiet ikke er i flertal, sådan at det kun ville være i de kommercielle interesser, det lå i det her.

Og lige en enkelt ting, som jeg så også siger for historieskrivningens skyld, for at man ikke skal misforstå, hvad det var for et udtryk, SF brugte, da vi snakkede om at have en fortid. Vi talte ikke om at have en god fortid. Man kan også godt have en dårlig fortid. Man kan have en fortvivlet fortid. Det vigtigste er, at man får sit liv til at række længere ud end de år, man selv lever, og gerne meget længere. Hvis man er i stand til at se sit liv langt bagud, så er der en chance for, at man også får mulighed for at se det langt fremad. Og det er det, jeg mente med, at fortids savn skaber fremtids syner – eller altså at folk uden fortid er et folk uden fremtid.

Jeg tror ikke på udviklingen. Jeg tror på Gud og mine nærmeste, og så skal jeg ellers arbejde for, at vi får en bedre fremtid; men jeg tror ikke på udviklingen.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Til hr. Søren Hansen kan jeg ikke sige andet, end at da hr. Søren Hansen ikke kan sige, hvad det er, han tror jeg ikke har forstået – og jeg mener at kunne forstå det, han sagde, thi det var almindeligt, rent dansk; hr. Søren Hansen forklarede klart og tydeligt, hvad det var, der var Socialdemokratiets kulturpolitik, og jeg anerkendte det – så må vi jo sige, at så har jeg jo faktisk forstået det, for hr. Søren Hansen har gentaget det flere gange.

Til hr. Rechendorff: Jo, jeg kan godt se, at der er stor forskel på, om man bruger skatteindrevne kroner til skole, til socialvæsen, eller om det er til kultur, medmindre man siger, at skole- og

socialvæsen også er kultur. Det er selvfølgelig også en del af udviklingen i samfundet, men det er ikke den form for kulturpolitik, vi diskuterer nu. Det plejer vi altså at kalde for socialpolitik henholdsvis skolepolitik.

Men Fremskridtspartiet er modstander af, at vi bruger så mange penge på noget, som ikke er livsnødvendigt for nationen. Vi tror på, at kulturen som sådan rent faktisk vil leve, endog bedre end den gør i dag, ved ikke at få statstilskud i tide og i utide, men i stedet får lov at vokse frem af naturlig vej med private sponsorer, med alt, hvad der hører til, og vi tror, at den menneskelige skabertrang ønsker at udfolde sig. Det mener Fremskridtspartiet, og det har vi sådan set ment hele tiden.

Til hr. Peter Duetoft, som nu synes, at det var pragtfuldt, at han kunne huske første sætning af, hvad der står på Jellingstenen, vil jeg sige, at det kan jeg også. Jeg behøver såmænd ikke gå tilbage for at kigge på den. Jeg har set på den, jeg er lige ved at sige daglig igennem så mange år, og vist den frem med stolthed. Der er også den meget, meget store forskel, at da Harald Blåtand bød, at runestenen skulle sættes over hans far, Gorm den Gamle, var det rent faktisk for hans egen regning.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Man kan vælge to indgange til dagens forespørgsel. Man kan ignorere Dansk Folkeparti og deres kultursyn, eller man kan vælge at tage debatten i lyset af det netop overståede kulturbyår og den kritik, vi mener man berettiget kan rejse af regeringens kulturpolitik.

Jeg har valgt at tage debatten og forespørgslen seriøst. Måske også mere seriøst end forespørgerne, der end ikke har fundet det ulejligheden værd at fremsætte et dagsordensforslag til dagens debat.

For os står kulturkampen i dag ikke mellem den yderste højrefløj og alle os andre. Den handler i høj grad om begreber og definitioner – en overordnet debat, som er nødvendig for at vide, hvordan og hvor der skal støttes.

Vi finder, der er mange spørgsmål, som regeringen i sin kulturpolitik ikke tager stilling til, f.eks. om vi er i stand til gennem vores kulturinstitutioner og kunstnere at møde den ekstremt kommercielle medieudvikling. Hvordan har vores kulturelle fødekæde det fra bredde til elite og hele denne mellemgruppe af skabende og udøvende kunstnere, som ligger herimellem? Hvad med vores kulturinstitutioner, den almene